

“No em limito a fer històries absorbents, parlo també de problemes socials”

Mari Jungstedt (Estocolm, Suècia, 1962) escriu novel·la criminal des del 2003 i publica un llibre cada any. Els dos primers, *Ningú no ho ha vist* i *Ningú no ho ha sentit*, són novetats d'enguany de l'editorial Columna.

—El comissari Anders Knutas és el protagonista de les vostres novel·les, però el seguïu sempre. També doneu relleu al periodista que cobreix la investigació i a les persones relacionades amb els escenaris dels crims. A més, el policia no és excepcional ni brillant ni especialment intel·ligent. Per què l'heu pensat així?

—Hi ha, en efecte, dos protagonistes, el policia i el periodista. Primer, perquè volia descriure la relació, tensa, entre tots dos. Depenen l'un de l'altre, perquè el periodista també recull informació que ajuda la policia, però la relació és sempre conflictiva. I, a més, volia aprofitar la meua experiència de periodista. Respecte al comissari, teniu raó, no és el policia novel·lesc típic: no beu gaire, no és depressiu ni malcarat ni cínic, no és solitari... El volia casat, amb fills, i força feliç.

—No ho heu fet també per donar versemblança a la novel·la?

—Exacte. D'aquesta manera, les novel·les, que les vull realistes, són més creïbles.

—Us convé que el vostre policia segueixi pistes falses i fins i tot arribi a acusar innocents. Si resolgués el cas a la primera, no hi hauria novel·la.

—Sí, li he d'agradir els errors.

—En totes les novel·les posteriors a les traduïdes al català fins ara seguïu la mateixa tècnica d'explicar les coses dia a dia?

—No, això canvia a partir de la quarta. Per no cansar el lector.

—Un dels sistemes que utilitzeu per mantenir collat el lector és que no sap si tot allò que expliqueu, amb tant de detall, serà rellevant; si tots els personatges convocats, que són molts, tindran un paper en la resolució del fet, i si tots els passos de la policia seran importants.

—Faig això, sí. A banda de treballar molt la trama principal, treballa molt l'entorn, sense que el lector sàpiga si allò que

JORDI PLAY

L'autora sueca Mari Jungstedt ha visitat Barcelona amb motiu de l'edició de les seves dues primeres novel·les.

explico a cada moment és només entorn o formarà part de la trama. I sempre començo tota situació nova amb la mateixa intensitat, per mantenir l'interès del lector. Com quan començava un reportatge de televisió. A més, canvio ràpidament de situació. M'agraden els salts, el contrast d'ambients, també per a mantenir constant l'interès.

—No interioritzeu gaire els personatges. Se'n sap allò que fan, però poc què pensen o què els angosta.

—Primer, per no trencar el ritme, que el vull àgil. I després perquè els vull normals i corrents, amb qui el lector es pugui identificar, familiaritzar-s'hi. I, finalment, perquè poso l'interès en la història, que és la cosa més important.

—La novel·la negra sueca té molt de pes. Us ha influït?

—Del tot. És una tradició molt forta. Sempre he llegit, ja de ben jove, els autors suecs de sèrie negra. Hi ha present el retrat social,

fins i tot la crítica, i això m'ha influït molt. No vull crear només històries absorbents, vull reflectir més coses, com els mals de la nostra societat. Els temes humans que més ens poden afectar són presents a la meua obra. Per exemple, com la infantesa, si és dolorosa, influeix en la vida adulta, com mai no ens podrem deslliurar del pes d'una infantesa traumàtica o problemàtica. Des de l'assetjament escolar a viure amb una mare separada i alcohòlica, problemes freqüents a Suècia.

—Parleu per experiència pròpia?

—Sí. La meua infantesa també va ser difícil. El pare era alcohòlic i vaig ser maltractada a l'escola durant un temps.

—Feu colla, amb els altres escriptors suecs de novel·la negra?

—Som molt amics. Ens trobem un cop el mes per esmorzar, en un bar d'Estocolm, anem a casa de l'un o de l'altre, i fins i tot podem fer estades a fora de Suècia, per escriure. Parlem entre nosaltres sobre la nostra feina, ens fem comentaris, suggerim, aconsellem, parlem dels problemes amb els editors... Perquè la feina és molt solitària i estem moltes hores davant l'ordinador i és important sortir a prendre aire, a desfogar-se amb els col·legues.

Lluís Bonada